

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul XIII

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Aprilie 1968 - N. 139

Rezervata Venetiei cinstea deschiderei solemne a procesului Pentru un ecumenism concret in Europa de beatificare si canonizare a lui Ioan XXIII O scrisoare a dlui. Sebastiano della Rossa

În superba sală a tronului din Palatul Ducal, în epoca de glorie a Venetiei teatru al ceremoniilor de importanță excepțională, a avut loc zilele trecute solemnitatea deschiderii procesului de beatificare și canonizare a lui Ioan XXIII, în prezența unui mare număr de personalități religioase, civile și politice.

După citirea actului de constituire a tribunalului și a celorlalte formule rituale, cancelarul Patriarhiei Venetiei, monsignor Sergio Sambin a adresat tuturor celor care dețin scrieri ale Papii Ioan rugămintea de a face cunoscute tribunalului însărcinat cu judecarea procesului, în termen de șase luni.

A luat apoi cuvântul Cardinalul Patriarh al Venetiei, Giovanni Urbani, care, printr-o caldă evocare a vieții și operei lui Ioan XXIII a reînălțat în amintirea venetienilor imaginea omului și virtuțile «păstorului-corbier» — «Pastor et nauta», cum îl indică o veche profeție asupra succesiunii papilor — a cărui ultimă etapă pământească, înainte de înălțarea la tronul pontifical, a fost Venetia.

«Când acum cinsprezece ani, într-o zi de primăvară ca aceasta, Angelo Giuseppe Roncalli, Cardinal al Sfintei Biserici Romane, și-a început misiunea de patriarh în comunitatea noastră diecezană, nu prevedea desigur că Dumnezeu avea să-l ducă direct pe tronul lui Petru, maestrul de adevăr și tată al tuturor popoarelor lumii. Și cu atât mai puțin și-ar fi putut închipui, în sincera, constituțională umilitate care încă din prima tinerețe l'a însoțit de-a lungul întregii sale vieți, ceremonia aceasta.

Și nu e mai puțin adevărat că nici venetienii, care în sala aceasta l'au primit în ziua de 15 Martie 1953, nu și dăduseră seama de neprețuită comoară le dăruia Dumnezeu în persoana noului Patriarh.

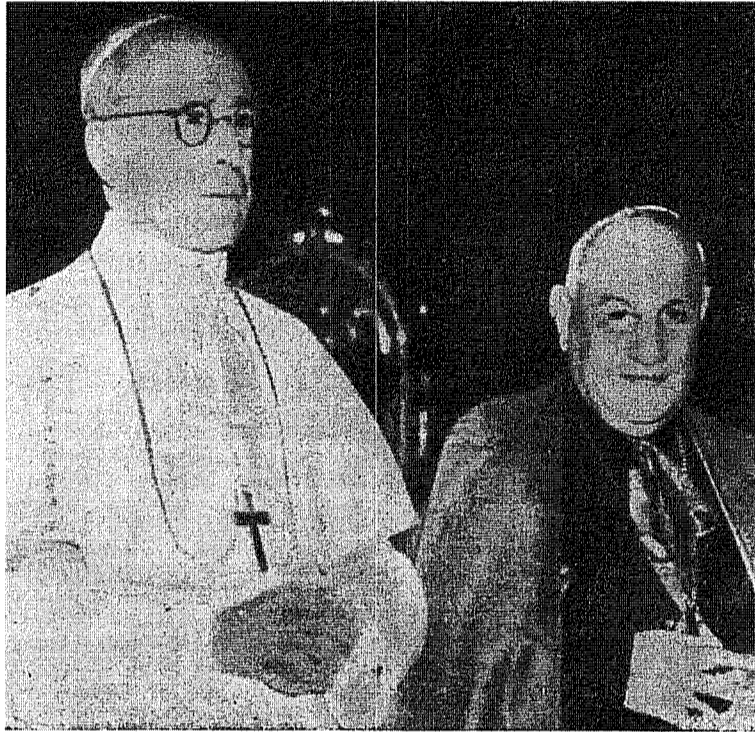
Cardinalul Urbani a evocat discursul pronunțat atunci de Patriarhul Roncalli: un discurs simplu, de la suflet la suflute, care începea cu o formulă, desigur unică în analele oratoriei aulice, de recomandare a propriei persoane bunăvoinței diecezenilor săi.

«Recomand bunăvoinței voastre — spusese atunci venetienilor — un om care vrea în primul rând să vă fie frate; un om de omenie în toată puterea cuvântului, la care oricine poate ajunge, amabil și înțelegător, fără pată, și care merită respectul încrezător al domniilor voastre».

Fără îndoială natura fusese darnică cu el cât privește simpatia, și omenia, cu care din prima clipă i-a curcit pe venetieni, așa cum înainte îi cucerise pe bulgari, pe turci, pe greci, pe francezi, și care mai târziu, devenit Papă, aveau să-i câștige dragostea și încrederea întregii lumi.

Dumnezeu îi dăruise o fire deschisă, un temperament echilibrat, un caracter blând, un optimism înăscut și contagios, o extraordinară bogăție a sufletului și a minții, o intuiție aproape imediată a persoanelor și a situațiilor, o voință care nu șovăia în fața nici unui obstacol, o religiozitate spontană; dar mai ales îi dăruise o imensă dorință de a face bine: tuturor și cu o totală dăruire de sine.

Dar pentru a ajunge la desăvârșirea spirituală la care ajungese, omul acesta trimes de Dumnezeu să înfrățască oamenii în dragoste, și-a «lucrat» sufletul, încă din adolescență; cu o disciplină neînduplecată și curajoasă, fără concesiuni sau ezitări, urmând cu scrupuloasă fidelitate îndrumările ascetice creștine tradiționale. «Am fost educat — scrie Ioan XXIII în jurnalul său intim — la o sărăcie binecuvântată care se mulțumește cu puțin, ocrotește înflorirea virtuților și pregătește la înălțarea sufletului

Doi mari Pontifi: XII și Ioan al XXIII-lea

pe culmile vieții». Stinse să rămână credincios acestei sărăcii franciscane, acestei «madonna povertă», cum spunea «Sărăcutul dela Assisi» din a cărui pildă își făcuse un îndreptar de viață.

Desmoșteniții soartei, sărăcii, suferinții s'au bucurat totdeauna de ajutorul său: le înțelegea păsurile și durerile și reușea totdeauna să găsească cuvântul potrivit care dă curaj și îndeamnă la speranță. Umanitatea era marea strălucire a acestui suflet cu adevărat sacerdotal.

«De când mă știu pe lume — scria în «Jurnalul inimii» — n'am avut alt gând decât acela de a fi un preot în adevăratul înțeles al cuvântului».

Și cum simțea cinstea și răspunderea acestei vocații! Concepția aceasta a sa despre profeție apare în toată măreția și sublimitatea ei nu numai din paginile jurnalului intim, ci din

toate discursurile sale, indiferent dacă era vorba de simple conversații familiare, sau de documente importante ale zelului său păstoresc.

Imagina bunului Păstor, așa cum e definită de Evanghelie, era adânc întipărită în sufletul său, era modelul păstoririi sale. Și un bun păstor a știut să rămână de-a lungul întregii sale vieți.

«Mulți așteaptă să vadă într'un papă un bărbat de Stat, un diplomat, un organizator al vieții colective — spunea Angelo Roncalli în discursul de încoronare.

«Noul Papă — v'o spun din capul locului — realizează în sine în primul rând splendida imagine a bunului păstor».

Cardinalul Urbani a evocat apoi etapa pontificală a păstoririi lui Angelo Giuseppe Roncalli, cu cele două enciclice — «Mater et Magistra» și

Publicăm mai jos entuziasta scrisoare cu care Comm. Sebastiano Della Rossa, Vice-Secretar al Administrației Speciale a Sfântului Scaun și «confrate» al Arhiconfreriei SS. Nome di Maria dela Forul Traian, primește ideea reactivării vechilor Confrerii romane și folosirea lor ca instrumente de unificare religioasă a Europei, lansată de Dr. Constantin Drăgan în conferința pronunțată de domnia sa cu ocazia inaugurării sediului roman al Fundației Europene care-i poartă numele.

Stimate Domnule Președinte,

Vă mulțumesc călduros pentru amabilitatea ce ați avut-o de a-mi trimite frumoasa publicație privitoare la inaugurarea sediului roman de la Forul Traian, al Fundației Europene Drăgan, la care am avut cinstea să asist.

Cel ce vă scrie acum, Sebastiano Della Rossa, e Vice-Secretarul Administrației Speciale a Sfântului Scaun, Cetatea Vaticanului, și face parte, în calitate de «confrate», din venerabila Arhiconfrerie SS. Nome di Maria dela Forul Traian, presidată de Monsignor Enrico Arato.

Încă dela ceremonia de inaugurare a Fundației am rămas viu impresionat de argumentele aduse în favoarea unei mișcări ecumenice aplicată în special la Europa. Recitind însă cu atenție profunda Dumnevoastră

argumentație simt acum imboldul de a vă ruga ca o inițiativă atât de frumoasă să nu se mărginească la simpla lansare a unei idei, ci să-și găsească într'un fel sau altul o aplicație practică răspunzătoare momentului actual care pare să aibă deosebită nevoie de inițiative în măsură să realizeze o strânsă unire nu numai a catolicilor, ci mai ales a europenilor.

Citeam tocmai azi în ziare curajoasă atitudine pe care Tara Dumnevoastră încearcă să o adopte față de Uniunea Sovietică, tutelându-și cu demnitate independența și încercând să se reînserze în concertul Țărilor libere. Asculte Bunul Dumnezeu aceste nobile aspirații și răsplătească aceste inițiative curajoase!

În conferința Dumnevoastră ați amintit biserica dela Forul Traian ca biserică-representativă a Europei. Inspirându-mă dela această definiție, îmi permit să supun amabilei și binevoitoarei Dumnevoastre atenții o schemă de inițiative care ar trebui să deschidă calea realizării expuse de Dumnevoastră în 29 Aprilie trecut.

1) Ținând seamă de caracterul internațional al Romei, să fie căutate persoane calificate, atât laice cât și aparținând clerului, de diferite naționalități europene, care să prezideze propriul grup național și să aibă contacte cu persoane din propria națiune, în scopul de a crea nucleu europene în fiecare națiune.

2) Să se destineze fiecărei națiuni în parte, sau mai multor națiuni aparținând aceluiași trunchi lingvistic, o Duminică în fiecare lună (posibil după amiază) pentru celebrarea Sfintei Liturghii în limba acelei națiuni; slujba religioasă să fie urmată de o conferință sau de un studiu pentru adâncirea ideii ecumenico-europene. Intrunirea ar putea avea loc la sediul Fundației.

3) Să se organizeze legături între reprezentanții dela Roma și conducătorii naționali ai Mișcării pentru dezvoltarea europeistă, în așa fel încât să se creeze, în fiecare națiune în parte, o conștiință ecumenico-europeistă al cărei cerc să cuprindă cât mai vaste straturi ale populației, dându-se însă preferință categoriilor burgheze și culturale.

4) Să se organizeze în fiecare an un Congres internațional, cu participarea celor care au aderat la Mișcarea, și care să se țină la Roma sau, eventual, pe rând, în capitalele națiunilor reprezentate.

5) La Roma, în «Biserica Europei», să se țină odată pe an o celebrare solemnă a Mișcării, cu participarea tuturor reprezentanților naționale aderente.

6) Să se promoveze cursuri de conferințe pentru studenți, atât la Roma cât și în alte națiuni, în scopul de a difuza ideea europeistă și înfrățirea diferitelor naționalități. În scopul acesta s'ar putea institui pentru studenți perioade de ședere în diferitele națiuni aderente, cu contribuții din partea Fundației, permițând astfel celor săraci să câștige cunoștințe lingvistice și culturale referitoare la diferitele națiuni alese pentru asemenea schimburi.

Nu știu dacă ideile acestea pot părea utopice, dar sunt convins că fără a se începe o acțiune care să facă cunoscută și îmbrățișată Mișcarea, ideea lansată în mod generic ar rămâne de domeniu exclusiv academic.

Natural tot ceace se referă la folosirea «Bisericii Europei» dela Forul Traian, va trebui să fie supus și să primească aprobarea monsignorului Arato.

Iertați-mă pentru timpul pe care scrisoarea aceasta l'a substras ocupațiilor Dumnevoastră și considerați-mă la dispoziția Dv. pentru orice eventualitate. Până atunci, primiți, Vă rog, expresia înaltei mele prețuiri.

Sebastiano Della Rossa

Biserică fortificată în Transilvania.

Reforma Curtii Papale

După reforma Curiei Romane, reforma Curții Pontificale, dispusă de Paul VI cu un « Motu proprio » intrat în vigoare în însăși ziua publicării sale în ziarul Vaticanului, L'Observatore Romano.

Mai puțin « senzațională » decât prima, noua « operație de întinerire » a bimilenarelor structuri ale Bisericii a tăiat fără milă în carnea tradiției, reprezentată în cazul de față de o serie de funcții și de privilegii definite de documentul pontifical « anacronice ».

Sunt funcțiile care constituiau latura ca să spunem așa « decorativă » a aparatului de reprezentanță al Statului Cetății Vaticanului. Singurele eruate de noul « cutremur » sunt funcțiile cu adevărat utile Sfântului Scaun și persoanei Papii, de pildă « garda nobilă » (care însă și-a schimbat numele în « garda de onoare »), « garda palatină » și « garda elvețiană », (care împreună cu jandarmeria pontificală asigură serviciul de ordine al Vaticanului).

Nu stam să vă menționăm toate aceste noi « victime » ale operației de simplificare a unui aparat desigur pletoric și inactual, dar care își avea partea sa într'un ceremonial fără de care Biserica va apărea fără îndoială... mai săracă, despoiată de o haină care i se cuvenea, așa cum i se cuvenea fastul și solemnitatea Liturghiei latine, muzica minunatelor « capele » a căror glorie nu poate fi despărțită de aceea a istoriei muzicii universale, și tot ceace dă laudă Domnului bucurând sufletul și ochii.

Ne vom opri însă asupra dispoziției cu adevărat senzațională a acestei reforme: excluderea « aristocrației negre » din noua curte pontificală, care acum devine « casa papală ».

Știți desigur ce este această « aristocrație neagră » din rândurile căreia Vaticanul își recrutează demnitarii. În orice caz, pentru cine nu cunoaște organizația internă a Sfântului Scaun: « aristocrația neagră » și nobilimea romană rămasă fidelă Vaticanului și Papiilor după evenimentele istorice care în 1870 au determinat pierderea puterii temporale a Pontifilor romani.

Nu vor mai face parte din « Capela pontificală » « Prinții Asistenți la Tron », care de 500 de ani serveau papalitatea, cu drept de succesiune, și a căror funcție, încredințată exclusiv membrilor familiilor Orsini și Colonna, fusese instituită în 1435. Rolul acestor demnitari se va limita de acum încolo la primirea șefilor de Stat sau a altor oaspeți importanți în vizită la Papă și a diplomaților străini, la prezentarea scrisorilor de acreditare. Funcția lor nu poate dura mai mult de cinci ani și, cum spuneam, încetează de a mai fi ereditară.

Desi anunțată încă din toamna trecută, actuala reformă a Curții papale (în unele cercuri considerată drept o victorie a laturii « progresiste » a ierarhiei bisericesti) a fost un adevărat fulger din cer senin pentru multe din familiile care aparțin vechii aristocrații romane. Si e vorba tocmai de familiile care au făcut istoria Bisericii și a civilizației creștine și ale căror steme sunt sculptate pe toate monumentele Romei, începând cu Coloseul. Acum, această mare tradiție de civilizație și de cultură este exclusă din Vatican. Funcțiile — puținele care s'au salvat — nu mai sunt o prerogativă a nobilimii și nu se mai moștensec din tata în fiu, ca până acum. Durata lor e de cinci ani, după care un Orsini, un Colonna, un Massimo, un Sacchetti pot fi înlocuiți cu un « Dottor Rossi » oarecare, care dacă nu are în spatele său teorii de sfinți, de Papi și de Cardinali ale amintitorilor prinți romani, e în schimb acreditat în Vatican de certificatele de merit ale Episcopului, sau parohului, sau chiar ale șefului Acțiunii Catolice de care a depins.

« Aristocrația neagră » a primit ostracismul cu aceeași resemnată detașare cu care Prințul de Salina, în romanul lui Tomasi di Lampedusa, asista la un alt proces de « democratizare »: aceea a societății italiene « înnoită » de revoluția lui Garibaldi.

S'a scris, în zilele noului « cutremur » din Vatican, că nobilimea romană și-a pierdut, cu această reformă, toate privilegiile. Întrebat de ziaristi care anume sunt aceste privilegii, prințul Raimondo Orsini, descendent al unei familii care a dat Bise-

ricii 18 sfinți, cinci Papi și patruzeci de Cardinali, a răspuns:

« Nu e vorba de privilegiu (în realitate inexistent) ci de hotărâri care micșorează semnificația multiseculară fidelității a patriatului roman față de Sfântul Scaun. În orice moment, dar mai ales în cursul evenimentelor tragice ale istoriei sale, Roma a

avut totdeauna în vechia, autentică ei aristocrație o călăuză devotată și sigură. Istoria Romei a văzut totdeauna nobilii în primele rânduri. Titlul de « Prinț Asistent la Tron » era — și pentru mine va rămâne totdeauna — ultima expresie concretă a recunoștinței Vaticanului pentru fidelitatea noastră ».

O «strategie creștina» pentru progresul popoarelor subdezvoltate

Contribuția lumii creștine la progresul popoarelor subdezvoltate și problema păcii și a drepturilor omului, au fost temele ilustrate ziaristilor într'o recentă conferință la sedul presei din Vatican.

Conferința, pentru prima dată, care va constitui nucleul central al dezbaterilor Congresului asupra cooperării internaționale pentru dezvoltare, ce se va ține la Beirut, dela 21 la 27 Aprilie, a fost secretarul comisiei pontificale « Justitia et pax », monsignior Gremillon; problema păcii și a drepturilor omului a fost ilustrată de avocatul Vittorio Veronese, președintele recent creatului comitet de studiu pentru problemele păcii și ale comunității internaționale în anul comisiei « Justitia et pax ».

Hotărârea promovării unei conferințe asupra dezvoltării, care va pune bazele unei « strategii creștine a progresului popoarelor », a fost luată de observatorii diferitelor comunități creștine, în congresul Consiliului Mondial al Bisericilor dela Delhi, în India.

Acum, cu ocazia celebrării primului aniversar al promulgării enciclicii « Populorum progressio » — în care cooperarea creștină la ridicarea nivelului de viață al popoarelor depășite de progresul națiunilor bogate e una din problemele capitale — Monsinior Gremillon a făcut cunoscut ziaristilor programul de lucru trasat la Delhi.

Conferința de la Beirut — a spus secretarul comisiei « Justitia et pax » — va fi prima expresie concretă a unei unități creștine. Ea se va manifesta pe tărâmul realităților care dau dialogului ecumenic sensul unei acțiuni comune inspirată de ideea conducătoare a acestui dialog, care e și trebuie să rămână dragostea.

Pentru prima oară Biserica catolică, ortodoxă și protestantă își unesc forțele și resursele într'o campanie mondială, care vrea să amintească lumii prăpastia din ce în ce mai adâncă ce desparte popoarele bogate de cele sărace, stimulând în conștiința creștinilor sentimentul răspunderii și al datoriei morale.

Conferința de la Beirut e primul pas important pe un drum care urmărește mobilizarea opiniei mondiale pentru realizarea unui program concret de acțiune și de ajutorare. Se așteaptă de la întrunirea libaneză un acord dacă nu total, în orice caz esen-

țial asupra unei întregi serii de probleme pe care Bisericile le pot înfrunta concomitent, împreună cu toți credincioșii lor ».

Nu se vor avea, la Beirut, dezbateri destinate să rămână îngropate în arhivele acestui congres — a continuat mons. Gremillon. Dorința de a ține prezente aspirațiile și exigențele diferitelor arii geografice se va exprima, între altele, și cu prezența câtorva economiști de renume mondial și a unor experți ai lumii afro-asiatice și ai continentului latino-american, ca ministrul planificării al Keniei, Mboya, profesorul Parmar dela Universitatea din Allahabad (India) și doctorul Godoy, președintele unui comitet de specialiști recent consti-

tuit în Chile pentru realizarea unei « piețe comune » latino-americane.

Toate hotărârile luate de acești specialiști, la Beirut, vor fi imediat traduse în activități pe teren, la care toate Bisericile creștine sunt chemate să colaboreze.

A luat apoi cuvântul avocatul Veronese, ilustrând ziaristilor valoarea și scopurile comitetului pe care îl prezidează în sânul comisiei pontificale « Justitia et pax ». Atenția acestei comisii — a subliniat Vittorio Veronese — nu s'a concentrat exclusiv asupra problemelor specifice dezvoltării popoarelor, ci și-a făcut un punct de program din « sensibilizarea întregului popor al lui Dumne-

zeu pentru o misiune mondială de pace ».

Această acțiune de pace se va sprijini pe o serie de structuri internaționale chemate să colaboreze la ridicarea nivelului economic și intelectual al națiunilor subdezvoltate, echilibrul economiilor fiind o premiză de pace care nu poate fi trecută cu vederea.

Avocatul Veronese a sintetizat în patru puncte programul de activitate al noului comitet creat în sânul comisiei « Justitia et pax ».

În primul rând va fi promovată o acțiune pentru reafirmarea — pe scară mondială — a Declarației Națiunilor Unite asupra Drepturilor Omului, care anul acesta își celebrează al doilea decenal. Va fi alcătuit un tablou al diferitelor legislații naționale, scoțându-se în evidență ceace în unele Tări împiedică încă recunoașterea și afirmarea drepturilor omului. Raționul, în contextul descriminărilor care primejdiesc raporturile fraternalne ale comunității omenești, va face obiectul de studiu al comitetului nostru. Alte puncte de program sunt: stabilirea unor legături efective cu toate mișcările și instituțiile al căror obiectiv e pacea, în vederea unei globale « strategii a păcii », și pregătirea « zilei mondiale a păcii », care se va celebra la 1 Ianuarie 1969, ținându-se seama — pe baza unei anchete la nivel bisericesc internațional — de experiențele și datele pozitive ale primei ediții a « Zilei mondiale a păcii », instituită de Sfântul Părinte Paul VI.

Începem, amintind în treacăt o inițiativă de pace (deși e vorba de o altă pace, de pacea Bisericilor) care are gingașia și mireasma poeziei franciscane.

De la Assisi a pornit spre toate țările Europei un sugestiv mesaj de pace. În numele Sfântului Francisc, o sută de mii de crengi de măsline au fost trimise principalelor biserici ale tuturor confesiunilor creștine din Europa, pentru a fi distribuite credincioșilor în ziua de Florii.

Darul simbolic, însoțit de mesajele episcopului de Assisi și al primarului « orașului sfânt » al Sfântului Francisc, e destinat în special comunităților creștine care fac parte din Consiliul Mondial al Bisericilor și vrea să exprime dorința de pace și de unire a credincioșilor diecezei de Assisi. Ramuri de măsline au fost trimise și patriarhilor ortodocși Athinagoras al Constantinopolului, Ieronim al Atenei și Alexie al Moscovei.

NINA BATALLI

Pietra

NINA BATALLI LA GALERIA RUSSO DIN ROMA

Dela prima ei întâlnire cu peisajul, cu culorile, cu cerul, dar mai ales cu lumina Italiei — la Neapole, în 1948 — la expoziția inaugurată zilele trecute la Galeria Russo din Roma, cât drum și cât de bogat în experiențe și în achiziții, pentru pictorița Nina Batalli! Douăzeci de ani de muncă nepregetată, de căutare, care nu era o sterilă orbecăire prin labirintul fără ieșire al unui abstractism degenerat în grafii demențiale și care își pierduse de mult mesajul inovator, ci o atentă reevaluare a experiențelor trecute, o serioasă, reculeasă coborâre în sine, o curajoasă confruntare a celor învățate la școala marelui său maestru Stefan Luchian, cu exigențele și cuceririle apusene ale artei moderne.

Fidelă propriului crez artistic, Nina Batalli nu s'a lăsat ispitită de aventura unui abstractism pentru care de altfel ea, artistă incapabilă să se povestească cu alt limbaj decât acela al unei spontane sincronizări a ochiului și a fantasiei cu expresiile perfect logice al naturii, n'avea nici un fel de vocație. « Innoirile » artei ei n'au implicat niciodată un efort de ruptură, o bruscă schimbare de manieră, ci s'au rezolvat, fără traume și fără auto-renegări, într'o progresivă clarificare a problemelor de structură, într'o atentă revizuire a raporturilor formă-culoare, culoare-lumină, desemn-culoare.

Fiecare din expozițiile Ninei Batalli a căutat o soluție pentru una din aceste ecuații: ultima — a zecea în ordine cronologică, și care sintetizează experiențele unui itinerar de șase ani — își propune ca temă raportul desemn-culoare. Si trebuie să spunem că în puține din tablourile expuse acum la Galeria Russo vizitatorul nu avertizează prezența acestui

desemn-osatură, care structurează și conduce culoarea, cu o exemplară coerență stilistică.

În primul moment vizitatorul poate fi puțin derutat de aparenta pluralitate a soluțiilor tehnice ale acestor șase ani de pictură concentrați în cele două săli ale galeriei. Dar abia intrat în « atmosfera » expoziției, nedumerirea dispare ca o ceață subțire, din care apare, la început fragmentar, pe subiecte, apoi într'o luminoasă coralitate de culori și semnificații, lumea poetică a artei. Mișcările în alba dantelă floreală a unei azalei; cântăta de trunchiurile subțiri, abia indicate ale unei păduri tinere, care incendiază cu roșurile și violeturile ei zăpada unui aparițios, ireal peisaj de munte; povestită cu tonalități dense, de frescă etruscă, ale unei Tarquinia sub cer de furtună, sau cu lăntele cadente ale unei păduri de măslini robust desemnată pe fondul de un roșu ars al unui pământ avar, lumea poetică a Ninei Batalli se comunică (și n'am ști să spunem dacă întâi sufletului și numai apoi, după misterioasa întâlnire cu însăși esența acestei picturi, ochiului, care scrutează și analizează ceace a fost deja acceptat).

« În atâta tenebroasă non-pictură în circulație — scrie în prezentarea catalogului expoziției pictorului Giovanni Omiccioli — pictura Ninei Batalli, atât de luminoasă și de autentic italiană, face plăcere ».

Miracolul întâlnirii acestei picturi, care astăzi își are un loc al ei între « post-expresionisti » contemporani, cu culorile și arhitecturile peisajului italian, dar mai ales cu lumina Italiei, continuă să se manifeste și în această a zecea expoziție a fostei eleve a lui Stefan Luchian; cu aceiași proclamată bucurie a « descoperirilor » aducătoare de noi seve, de noi interese.

NINA BATALLI

O papusaintre papusi